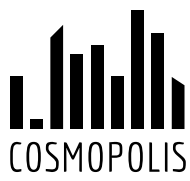

Kúzelný romantický príbeh
z vinárstva Château Renard

VÍNO & ČARÝ

LUANNE
G. SMITHOVÁ

VÍNO
&
ČARÝ

LUANNE
G. SMITHOVÁ

LUANNE G. SMITHOVÁ

VINO
&
ČARY

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 89. publikáciu

Z anglického originálu *The Vine Witch*, vydaného vydavateľstvom 47North, Seattle,
v roku 2019, do slovenčiny preložila Daniela Hruziková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021

Počet strán 280

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © 2019 by Luanne G. Smith

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Cover design by Micaela Alcaino

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021

Translation © Daniela Hruziková, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-233-9 (ePub)

ISBN 978-80-8090-232-2 (pdf)

ISBN 978-80-8090-231-5 (print)

Oči držala nad hladinou, zatiaľ čo v jej ústach bojoval o život nočný motýľ. Zažmurkala, aby si posunula jeho krídla za jazyk, a pocítila nezvyčajnú nevoľnosť. Ten zvláštny pocit víril v jej ropušom mozgu do chvíle, kým neusúdila, že do budúca bude lepšie, ak sa tým chľapatým tvorom so žltými krídlami radšej vyhne.

Nerušene plávala bahnitou plytčinou a usadila sa v trstí. Bol koniec leta, a ako ju slnečné lúče hriali cez konáre spolovice opadajúcich stromov, privierala viečka. S novou slnečnou energiou sa opäť ozval aj hlad. Prednou nohou si pretrela ústa a zaumienila si, že sa vydá k blatistému brehu loviť slimáky. Potom však jej inštinkty zareagovali na ďalšiu zvláštnosť. Tvary a farby videla zrazu oveľa jasnejšie a ani zďaleka to nebolo len svetlom tohto ročného obdobia. Na zvlnenú čiernu hladinu dopadol hnedý list. Tesne pod ňou si na hmyze pochutnávala striebristá ryбка s ružovými žiabrami. Nad jazierkom prebzučala vážka ako záblesk krikľavozelenej farby.

Jej ropuší mozog sa sústredil na smaragdovú farbu tohto hmyzu a uložil si ju do mozgovej kôry ako amulet. Nozdry jej zrazu naplnil zápach rybieho slizu a hnijúceho bahna. Ako to, že si ten zatuchnutý nechutný smrad plytčiny nikdy predtým nevšimla? Pod hrubú kožu sa jej zapichával bahnistý chlad, ktorý ju prinútil vycúvať zo stuchnutej vody.

Koža. Opäť prišiel čas zvliect' ju.

Začala sa mimovoľne triasť. Dialo sa to každý týždeň od čias, na ktoré si ako ropucha pamätala. Jej telo sa zmietalo pod vplyvom neovládateľného nutkania, vonkajšia vrstva kože sa napínala a dvíhala, uvoľňovala sa jej z nôh, chrbta a mäkkého brucha. Kopala prednými nohami a preťahovala si starú kožu cez hlavu, ako keď si žena vyzlieka priehľadnú nočnú košeľu. Potom si guľôčku starej kože vložila do úst a začala ju prehĺtať. Áno, na toto nikdy nesmie zabudnúť, aj keď si neuvedomuje, prečo to vlastne robí.

Prudko zažmurkala a snažila sa posunúť kožu hlbšie do hrdla, no vyrušilo ju čudné brnenie v kostiach. Zovrelo a prevrátilo jej vnútornosti a vykašľala kožu von. V prehnutom chrbte ucítila ostrú bolesť, akoby sa jej do mäsa zaryli ostré pazúry. Jej inštinkty zachvátila panika. *Skoč! Rýchlo späť do vody, kým ti starý lišiak neodhryzne ďalší prst!* Vtom sa však náhle prebrala jej myseľ, hlboko ukrytá v nevedomí ako drahokam. Práve tento skrytý poklad vlastnej inteligencie rozoznal bolesť stáby znak nádeje. Vďaka tomu ostala naďalej nehybne stáť, aj keď sa jej pozdĺž chrbtice roztvorila rana a v agónii sa takmer rozpolila.

Jej rozťahnuté prsty na nohách sa zarávali do bahna, k štyrom prstom pribudol piaty a všetky sa článok po článku predlžovali. Pod flakatom kožou sa začala objavovať ľudská tvár, ropušie nozdry a papuľa sa postupne odlupovali a odpadávali. Premena sa zrýchľovala. Narástli jej ramená, ruky aj brucho. Chrbát je zakrývali hnedé vlasy pokryté mazom pripomínajúcim ochrannú vrstvu novorodencov. Zalapala po vzduchu, vdýchla ho do pľúc a znovuzrodená otvorila oči do okolitého sveta.

Ešte stále čupela v blate. Skusmo pohýbala prstami a potom ich zopäla do posvätnnej pozície, akoby sa snažila uchopiť tvár samotného Poznania. Zaplavilo ju teplo. Prebudilo sa v nej vedomie. Putá kliatby sa pretrhli.

Elena.

Meno jej preblesklo myslou, akoby jej ho niekto pošepkal. Potom ju zaplavili spomienky. Bola Elena, nasledovníčka Vševediacej a dcéra z údolia Chanceaux. A konečne bola slobodná.

Keď sa jej telo začalo prebúdzat', prešla si zabahnenými rukami cez prsia, rebrá, brucho a uistovala sa, že všetko je tak, ako má byť – zrazu sa jej však pod rukami opäť začalo meniť teplo na chlad vody z rybníka. Odvážila sa pozrieť dolu a v hrdle jej uviazol vydesený výkrik. Jej telo sa totiž s hrozivou tvrdohlavosťou odmietalo vzdat' obrovských flakatých nôh s plávacími blanami. Kopala a metala sa, no napriek tomu zostali groteskne spojené s jej telom.

„Čo je to za prekliatu kliatbu?“ vykričkla. Keď sa jej však zmocnila panika, zhlboka sa nadýchla a začala nad problémom zoširoka rozjímať, čo bolo pre ňu typické.

Silné alkaloidy, ktoré vylučovala ropušia koža, kliatbu postupne oslabili. Na dokončenie premeny bude potrebovať ešte poslednú dávku. Ovládla nechut', zdvihla vyplutú ropušiu kožu a položila si ju na zadnú časť jazyka. Jedovaté látky chutili ako tlejúca trstina a horké byliny, ale keď ju oslepilo slnko a jed sa začal šíriť krvou, v duchu ďakovala Vševediacej za to, že ju naučila, ako funguje mágia.

Po poslednom mučivom okamihu bola jej premena na konci. Slabé, ale poslušné dlhé nohy jej umožnili vstať, a tak za vidna natočila hlavu k hviezdám, aby si vypočítala, ako ďaleko to má domov. Bola síce nahá, ale nebola viac odkázaná na milosť slnečných lúčov. Vyrázila z močiara. Pod hrudnou kosťou jej búšilo srdce s jediným cieľom – pomstiť sa.

Elena si znovu obula tenučkú pravú topánku a zaprisahala sa, že si urobí kožuch z prvej líšky, ktorá sa jej pripletie do cesty. Ten prst jej už nenarastie ani s ktovie koľkými kúzelnými elixírmi. Nevyčarovala by jej ho ani grand-mère v najlepšej forme. Keby tak mala so sebou ľubovník alebo slez, mohla by si vyrobiť aspoň masť na zmiernenie pľuzgierov, ktoré sa jej urobili, keď prešla taký kus cesty v cudzích topánkach. Kiežby už bola späť vo svojej komore s fľaštičkami tinktúr, nádobkami s rôznymi práškami a so zväzkami sušených bylín a kvetov. Predpokladala, že to všetko bude už preč. Bude musieť začať odznovu. Tá predstava ju vyčerpávala.

Bola si istá, že jej magické schopnosti zoslabli. Oklamať myseľ pastierky kôz bolo pre ňu oveľa náročnejšie, než by sa patrilo. Stačilo do tváre fúknuť štipku mletých semienok čakanky a už by si nemala pamätať, že sa z lesa vynorila nahá žena. Po tom kúzle však ostala roztrasená a neistá. A aj keď v jednom z vreciek našla kus syra, jednako sa neubránila pochybnostiam, či náhodou nemala počkať, kým prejde po ceste niekto vhodnejšie oblečený. Teraz ľutovala, že ukradnutý kabát smrdí po hnoji. Navyše nemala ani vhodnú spodnú vrstvu – niektoré veci je lepšie nechať ležať pri ceste – a pastierkina vlnená košeľa jej odierala novú, ešte citlivú kožu. Už bola takmer doma a zniesla by akékoľvek nepohodlie, ak

by vďaka nemu čoskoro prešla bránou Château Renard, kde by ju privítali liečivé ruky grand-mère.

Ak správne odhadla polohu mesiaca, práve sa začal november, pre ktorý boli typické slabé mrazy. Od chvíle, keď zrušila kliatbu, uplynuli už štyri dni. Lenže aký bol dátum? Prešiel rok alebo dva? Rozhodne nebola preč desať rokov. Aj keď cítila v krvi len slabé množstvo mágie, chrbát ohnutý starobou ešte nemala. Vo vlasoch nevidela šediny, jej nohy boli štíhle a dosť silné na to, aby zvládli bežať, a neboleli ju ani zuby. Ak je jej odhad správny, *on* by mal byť ešte nažive. Ďakovala Vševediacej, že jej dovolila zrušiť kliatbu skôr, ako stihla zomrieť milosrdnou prirodzenou smrťou.

Myšlienky na pomstu ju znovu postavili na nohy. Pri chôdzi si plnila vrecká sušenými bobuľami hlohu, zosušenými tobolkami a vlhkým machom. Zvädnuté listy lastovičníka, kvety odolné proti mrazu, vrbová kôra – dobre vedela, ako ich zmiešať a podrviť, aby z nich vznikol liečivý prášok. Privoňala k suchým tobolkám náprstníka – vedela dokonca aj to, ako z nich pripraviť jedovaté zmesi. Elixíry, ktoré zrazia muža na kolena a rozorvú mu srdce. Keď sa prebrala z kliatby, pocítila vražedné nutkanie. A teraz, keď končekmi prstov láskala prísady, ktoré by jej vraždu umožnili, zahorela jej v krvi rovnaká túžba.

S hlavou plnou jedovatých myšlienok sa sklonila, aby odtrhla vlnkovitú hubu z tlejúceho polena, a vtom k nej vzduchom prenikol pach tlejúceho viniča. Napriek temným úvahám zdvihla hlavu a usmiala sa. Zacítila totiž vôňu domova.

Elena bežala v cudzích topánkach až k úpätiu kopca. Stromy tam redli, obloha sa doširoka rozprestierala a v údolí zazrela svahy okolo Château Renard. Z diaľky sa zdalo, že vo vinici je všetko v poriadku. To jej dodalo odvahu vykročiť vpred.

Uprostred svahu ju pozdravili úhladne rozmiestnené riadky sčernetého viniča, staré a skrútené ako schopné ruky grand-mère. Práve sa začalo zimné orezávanie. Vo vinohrade pracovali traja muži s fúrikmi a pojazdnými sudmi s dechtom, ktorým pálili minuloročné výhonky. Popol, bohatý na živiny, sa potom vysype na zem, aby v zime vyživoval korene v nekonečnom kolobehu života a smrti. Prechádzala sa medzi riadkami, prstami hladila čerstvo ostrihané vetvy a drsná kôra viniča bola pre ňu známa rovnako dobre ako jej vlastná koža.

„Mohla by som sa zohriať pri vašom ohni?“ spýtala sa prvého muža, ktorého stretla. Bol hladko oholený s okrúhlymi okuliarmi s kovovým rámom a so sivou vlnenou bekovkou. Vyľakal sa, akoby sa tam zjavila z dymu. „Už dlho som na nohách a prsty mi premrzli až do špiku kostí.“ Aj keď jej bola zima, pred príchodom k domu potrebovala informácie.

„Odkiaľ ste prišli?“

Vystrela si ruky nad tlejúci oheň. Muža, ktorý na ňu pozeral, ani ostatných, ktorí naťahovali krky, aby na ňu lepšie videli, nespoznávala. Kde je Antonio? A Margareta? Všetky tieto tváre boli pre ňu nové. „Je pani Château Renard stále ešte Ariella Gardinová?“ spýtala sa.

„Áno, býva tu,“ odpovedal jej muž netušiac, ako veľmi ju tým upokojil, „ale ak hľadáte prácu, nových ľudí budeme najímať až na jar.“

Mužova nevedomosť ju takmer očarila, ale vzhľadom na svoj zovňajšok sa ani nečudovala, že sa k nej správa s takým odstupom. Pozrela sa na mraky a nadviazala kontakt so svojou intuíciou. „S trochou šťastia máte asi hodinku, než začne padať sneh. Poriadne tie uhlíky prehrabte, aby vám to nevyhaslo.“

Muž zažmurkal a rozpačito mlčal. Ona si naposledy počúvala ruky nad ohňom. Potom si posunula kabát na ramená a vyrazila

k domu. Na minútu sa rozhostilo ticho. Potom si chlapi za jej chrptom začali šeptať niečo o čarodejniciach a znovu sa začalo ozývať cvakanie nožníc na viniči.

Elena hľadela na veľký starý dom a zima ňou prenikala až do tajných útrob. Stavba bola síce majestátna, so šiestimi spálňami, ale rozhodne to nebolo žiadne veľkolepé sídlo. Na jeho vzhľade sa už navyše stihol podpísať zub času. Na streche nad vchodom chýbali tri škridly a v kameňoch vedľa predného okna sa objavila výrazná prasklina. Domy, samozrejme, postupom času sadali a posúvali sa, ale ako dlho to asi trvalo?

Na jej klopanie nikto nereagoval, preto skúsila stlačiť kľučku. Dvere sa jej nedali otvoriť, akoby bola niekto cudzí. Uvedomila si, že s domom sa bude musieť opäť dôverne zoznámiť. Potom prekĺzla otvorom v živom plote, aby skúsila dvere do kuchyne.

Nakukla cez zadné okno a pri pracovnej doske uvidela stáť staršiu ženu v čiernych šatách s vysokým golierom. Dlhé vlasy mala na bokoch zopnuté a na elegantný krk jej padali strieborné kadere. Váhala a v ruke neisto držala hrnček s múkou. Potom pokrútila hlavou a nasykala ju do porcelánovej misky. Keď Elena uvidela grand-mère, oči jej zaplavili slzy. Rýchlo si ich však utrela rukávom a zaklopala na dvere.

„Vajcia môžeš nechať na schodoch, Adela,“ povedala stará žena bez toho, aby zdvihla zrak od misky. „Peniaze sú pod kvetináčom s muškátmi.“

Elena nesmelo pootvorila dvere. „Muškáty si cez zimu nikdy nepestovala. Pripadali ti nezaujímavé.“

Ariella Gardinová, majiteľka jednej z najstarších a najvychýrenejších viníc v údolí Chanceaux, sa znepokojene otočila s džbánom mlieka v ruke. „Kto je to?“

Elena si odhrnula vlasy z tváre a urobila krok dopredu. „To som ja.“

Džbán dopadol na zem a rozbil sa na dlažbe. Mlieko sa rozlialo po hlinenej podlahe a premočilo im topánky.

Grand-mère prižmúрила oči, akoby hľadela na príznak. „To nie je možné.“ Vyhla sa kaluži rozliateho mlieka a načiahla sa po Eleninu ruku. Stará žena skúmala čiary na Eleninej dlani, vdychovala vôňu jej vlasov, potom si nad Eleninou hlavou trela palec o prsty, aby sa uistila, že nejde o žiadne kúzlo. Elena to všetko ochotne znášala.

„Naozaj, si to ty.“ Starena zložila ruky do posvätnjej polohy, aby poďakovala Vševediacej, a potom ju objala. „Vedela som, že sa raz vrátiš.“

„Ako si to mohla vedieť, keď som si tým nebola istá ani ja sama?“

Jej učiteľka ju kývnutím pozvala dnu a zavrela za ňou dvere. „Vševediaci mala pre teba vždy slabosť.“

Na to, aký tieň bol na ňu vrhnutý pri narodení, mala Elena iný názor, ale držala jazyk za zubami.

Keď po takom dlhom čase opäť vstúpila do kuchyne, cítila sa trochu zvláštne, akoby tu bola len hosť. Dávala to za vinu tomu, že okrem dobre známych vôní sa tu vznášali aj nejaké neznáme – náznak pánskej pomády, leštidlo na topánky s terpentínom a ľahko zatuchnutý pach kníh viazaných v koži sa miešali s domáckymi vôňami chleba, syra a grand-mèrinho levanduľového mydla. Dalo sa predpokladať, že tu došlo k zmenám, ale rozrušilo ju to, pretože zrejme uplynulo viac času, ako čakala.

Keď starena zazrela na podlahe tú spúšť, zúfalo si skryla tvár do dlaní. Načiahla sa po handru a kľakla si, aby poutierala mlieko a pozbierala zvyšky rozbitého porcelánu. Skôr ako ju Elena stihla zastaviť, porezala si prst o prvý ostrý kúsok, na ktorý narazila.

„Urobím to,“ ponúkla sa Elena a kľakla si. „Vyľakala som ťa. Mala som poslať holubicu, aby som ťa upozornila, že sa vraciam.“

„To je len neohrabaná staroba.“ Grand-mère jej odovzdala handru. „Dávaj si pozor. Krv a mlieko sú zlé znamenie.“

Po tejto poznámke sa jej v mysli vynorila detská riekanka. „Bahno s hodvábom, krv s mliekom, nech sa nikdy nestretajú.“

„Pretože keď sa to stane...“

„... smola nastane.“

„A diabli ťa počastujú,“ dokončila rým starena, sajúc si kvapku krvi z porezaného prsta.

„Na tvoje lekcie som nikdy nezabudla, grand-mère.“

Stará žena uprela na ňu zrak a vybrala si prst z úst. „Nebola som si istá, či sa dožijem toho dňa, keď ma tak opäť niekto osloví.“

Aj keď neboli príbuzné, ich puto bolo oveľa silnejšie ako to príbuzenské, pretože ho posilňovala tunajšia krajina a mágia, ktorej sa spolu venovali vo vinici. Sklonili hlavy a dotýkali sa čelami nad mliekom, čo často robievali v čase, keď bola Elena ešte dievčatko.

„Keď som dnes ráno vstávala, triasla sa mi ľavá ruka,“ opisovala grand-mère. „Netušila som, že som vycítila tvoju prítomnosť. Bola si preč tak dlho, že som mala pocit, že sa iba zmení počasie.“

Elena zovrela v ruke handru a v duchu sa pripravila na najhoršie. „Ako dlho?“

Starenka sa nad tým zamyslela, zatiaľ čo vstala a vysypala črepy do koša. „Už to bude sedem rokov.“ Potom sa obrátila a vystrela sa, akoby sa jej vrátila odvaha. „Kde si bola celý ten čas?“

Sedem rokov!

Po tej správe sa jej rozbúchalo srdce. Ani by jej nenapadlo, že v tom páchnucom rybníčku, kde musela žrať nočné motýle a sliemáky, aby sa udržala pri živote, strávila sedem zím. „Bola to kliatba. Práve som sa oslobodila.“

„Po celý čas? Hovorila som si, že si možno... začala znovu niekde inde.“

„Mala trvať večne.“ Zvraštala obočie. „Lenže niekto ten elixír zrejme nepreskúmal dôkladne. Nepočítal s tým, že keď človek bude konzumovať bufotoxíny, účinky kúzla sa tým postupne narušia.“

Trvalá kliatba? Grand-mère si položila ruku na srdce. „Panebože, si si istá?“

Elena hodila mokrú handru do drezu a posadila sa ku kuchynskému stolu. Prvýkrát po dlhom čase si pripadala v bezpečí, preto sa pustila do líčenia svojho utrpenia. Spomenula aj to, ako si uchovávala posledné zvyšky zdravého rozumu, každý deň prehltla jedovatú ropušiu kožu a nevyvrátila ju napriek tomu, že sa jej tá kliatba snažila vymazať všetky ľudské spomienky. Zatiaľ čo rozprávala, grand-mère pripravovala niečo ľahké pod zub – chlieb, syr a víno.

„Takže ropucha?“ Grand-mère neveriacky položila tanier pred Elenu. Posadila sa na stoličku oproti nej a pritisla si ruku na tvár. „Už dlho som nepočula o tom, že by sa niekto pokúsil premeniť človeka na ropuchu. Kto mohol niečo také urobiť?“

„Predsa Bastien. Kto iný?“

„Bastien?“ Starena od prekvapenia otvorila ústa. „Veď ste sa mali brať. Mali ste...“

„Pohádali sme sa.“ Elena očervenela od hanby. „Po tom, ako mi nastokol na prst snubný prsteň, začal mať požiadavky.“

„Požiadavky?“

Elena si zaborila tvár do dlaní. „Tvrdil, že ako jeho manželka som povinná slúžiť mu. Že nemám nárok nič odmietiť.“

„Manželstvo je vždy o kompromisoch. A častejšie ich musí robiť žena, to uznávam, ale...“

„Vôbec sme si nerozumeli. Vedel, že som čarodejníca z viničce, mám svoje povinnosti a nemôžem vyhovieť každému jeho

rozmaru. Práve som vyrobila svoj prvý archívny ročník a on čakal, že všetko zahodím a budem slúžiť jeho snom. Ten chlap bol veľmi cieľavedomý a chamtivý. Ako som sa v ňom mohla tak pomýliť?“

Grand-mère diplomaticky pokrčila plecami. „Vždy mal veľké plány.“

„Tak som mu povedala, že radšej budem spokojná stará dievka ako jeho nešťastná manželka a ten prsteň som doňho hodila.“

Grand-mère k nej natočila ucho, akoby zle počula. „Zrušila si zasnúbenie?“

„Nemala som na výber,“ oznámila jej a natiahla sa po pohár vína. Prešlo už sedem rokov, čo cítila hodvábnu vôňu Pinot Noir z Château Renard naposledy. Zakrúžila pohárom a priložila si ho k nosu, pretože nikdy nepotrebovala očistnú silu vína viac ako teraz. „Neznáša, keď mu niekto odporuje, aj keď sa mylí. A nemôže dopustiť, aby pred druhými vyzeral ako hlupák. A už vôbec nie kvôli žene. Som presvedčená, že práve preto podplatil nejakú nočnú vílu a dal ma zakliať a umlčať. Určite to bol on.“ Pod ťarchou dôsledkov toho tvrdenia sťažka vydýchla. „Nech už tá čarodejnica bol ktokoľvek, zaskočila ma, keď som sa vracala domov. Na chvíľku som zastavila a prešla do sveta tieňov, aby som sa pozrela, ako sa mu darí. Zaútočila na mňa, keď sa môj zrak na okamih sústredil na niečo iné. Pre svoje ‚nie‘ som prišla o všetko.“

Starena si masírovala spánky, akoby ju náhle rozbolela hlava. „Mohla to byť jedna z klanu Šarlatánok. Tie sa zvyčajne zdržávajú severne od mesta, ale nechávajú sa najímať. Sú oveľa drsnejšie a trúfalejšie, ako by človek čakal,“ dodala a trela si oči, aby sa zbavila bolesti. „Navyše, nepatria práve k čarodejniciam, ktorým by napadlo, že kliatbu je možné zrušiť tým, že človek bude požírať vlastnú jedovatú kožu, čo ropuchy mávajú prirodzene vo zvyku.“

Elena sa pri pomyslení na to, ako jej dolu hrdlom sklzála brada-
vičnatá jedovatá koža, striasla. Napila sa vína, aby tú pachuť zahna-
la. Ak však čakala, že sa jej ulaví, veľmi sa mýlila. Na poschodí totiž
neucítila ani pižmové tóny korenia, ani ružové lupene, ktorými sa
vína z vinice Renard preslávili. Všade bolo cítiť iba kriedu a huby.
Žeby pokazená fľaša?

Keď prehltla, uvedomila si ešte niečo oveľa horšie. Čo ak je víno
v poriadku a kliatba jej natrvalo poškodila zmysly? To ho bude
musieť zabiť dvakrát.

V tichej panike zdvihla pohárik a zadívala sa na víno proti svet-
lu. Svoj strach sa ešte stále snažila vyjadriť slovami, keď vtom sa vo
dverách objavil robotník, s ktorým sa predtým ohrievala pri sude.
Vpustil dnu vlhký vietor, ktorý vzdul záclony, a na podlahu začali
dopadať snehové vločky. Muž zavrel za sebou dvere, utrel si mokrú
čiapku o nohavice a zavesil ju na vešiak pri dverách. Jeho náhly
príchod prinútil Elenu odložiť kyslé víno aj narastajúce obavy.

Robotník zastal, ospravedlnil sa, že vyrušuje, a utrel si krajom
košele sneh z okuliarov. Zatiaľ čo si leštil sklá, neušlo jej, že má
veľmi jemné črty – hrdé čelo, ktoré sa zamyslene sťahovalo, ostro
krojenú tvár a čeľusť vyjadrujúcu neoblomné sebavedomie.

Grand-mère rýchlo vstala. „Toto je Elena Boureanuová. Som
si istá, že som vám ju už spomínala.“ Rýchlo vykročila k mise na
kuchynskej linke a začala do nej prisypávať múku. „Elena, toto je
monsieur Jean-Paul Martel. Je to...“

„Áno, chvíľku sme sa rozprávali vo vinici. Vy musíte byť nový
predák.“

„Niečo také.“ Znovu si založil okuliare a pod nos si pritisol päť.
Týmto nie úplne nenápadným gestom naznačil, že zacítil zápach
kozích bobkov z jej kabáta. „Veľmi rád vás spoznávam, made-
moiselle Boureanuová,“ vyhlásil odmerane a potom zdvorilejším

tónom dodal: „Nechám vás tu s návštevou, Arielle. Keď bude večera na stole, dajte vedieť.“

Po jeho odchode Elena sledovala, ako sa grand-mère trápi, že už v chladničke nemá mlieko. Keďže jej myšlienky naďalej rušilo pokazené víno, spýtala sa: „Naozaj tak zúfalo potrebuješ pomoc, že ti robotníci riadia dom?“

„Jean-Paul nie je len robotník.“ Keď grand-mère hnetla cesto na sušienky, lakte jej behali hore a dolu, ako doň pomaly zapracovávala vodu. „Rád večeria presne o piatej, aby sa ešte pred zotmením stihol naposledy prejsť po vinohrade.“

„Prečo si mu neprezradila, kto som?“

Starena zastala a pozrela sa na chumelicu za oknom. Zvesila plecيا a celé telo jej stuhlo, akoby už nemala dosť síl držať ich. „Totálne som to celé pokazila.“

Pozrela sa na oblohu, akoby čakala rozhrešenie, a potom priznala, čo všetko sa vymklo spod kontroly. Posledných päť sezón sa vo vinici skončilo neúspechom. Buď sa hrozno scvrklo vplyvom spaľujúcej horúčavy a sucha, alebo sa vinobranie oneskorilo pre dážď a vinič napadla pleseň. Pri poslednom zbere sa na šupkách objavili tmavé škvrny, ktoré potom dodali vínu pachuť spáleného korku. A grand-mère s tým nedokázala nič urobiť, pretože jej myseľ a mágia začínali slabnúť.

Najskôr to boli len drobnosti. Zabudla za splnu pridať do pôdy trochu kosti, nezavesila na vinohrad zvonkohru, ktorá by ich varovala pred silným vetrom, zašepkala nesprávne slovička ochrany, keď sa chladný vzduch začal meniť na mráz, a hrozno ostalo bez pomoci. Keď jej to grand-mère všetko opisovala, mávala pritom rukou, akoby ju vedomie, že starne, bolelo. Priznať si svoju zraniteľnosť ublížilo jej egu, ale uvedomovala si, že vinice trpeli práve kvôli jej slabnúcej moci. Nedávno niekoľko po sebe nasledujúcich

horších ročníkov spôsobilo pokles predajov a medzi ľuďmi sa začalo šepkať, že Château Renard už nie je to, čo býval.

Neschopnosť ochrániť vinicu bola pre takú slávnu vínnu čarodejnicu, akou bola madam Gardinová, hroznou potupou. Najväčšie ťažkosti Château Renard však spôsobila tým, že zabudla platiť dane. Príroda jej dokázala drobné nedostatky nejako vynahradiť, ale úrady boli neúprosné. Château Renard, jedna z pôvodných víníc v údolí, už tri roky neuhrádzala povinné dane a navyše zostala bez prostriedkov, ktorými by tento dlh mohla splatiť.

„Vyhrážali sa mi, že to tu zabavia,“ líčila jej s povzdychom grand-mère. „Navrhli mi, aby som celú vinicu predala, a zachránila tak zvyšky dobrej povesti značky Renard.“

Tieto novinky boli pre Elenu rovnako trpké ako to víno. Vôbec jej to nedávalo zmysel. Veď vinohrad sa viac ako dve storočia dedil z generácie na generáciu. Povešť si vybudoval vďaka dlhoročnej kvalite, požehnanému úrodnému regiónu a pravidelnej starostlivosti oddaných vínnych čarodejníc. „Muselo dôjsť k nejakej chybe. K nedorozumeniu,“ vyhlásila Elena, pretože tomu odmietala uveriť. „Grand-père predsa vo veľkom šetril, aby ste ustáli pár zlých rokov.“

„Nerada to priznávam, ale bez tvojej pomoci som veľa vecí nezvládla. Myslela som si, že to mám pod kontrolou, ale zdá sa, že môj mozog chátra ako vysušené jablko.“

„Daniari ti predsa museli posielat' upomienky.“

„To áno. A viem, že som im *niečo* aj zaplatila. Lenže podľa daňových výpisov to nikdy nebolo dost'. Celá tá záležitosť mi akosi smrdí podvodom,“ priznala a potriasla hlavou. „Obzvlášť keď sa tu objavil Bastien a chcel to celé odo mňa kúpiť.“

„On sa sem opovážil prísť? Po tom, čo urobil?“ Elena si zaryla nechty do dlaní tak silno, že jej skoro začala tiecť krv. „Mal v úmysle kúpiť Château Renard?“

„Posledné dva roky skupoval skrachované vinice po celom údolí. Netrvalo dlho a objavil sa tu s peniazmi v jednej ruke a fľašou v druhej. Fľašou svojho vína.“ Grand-mère si odfrkla. „Bolo to veľmi krátke stretnutie.“

Elena iba pokrútila hlavou. Ten chlap pozná len chamtivosť a zradu. A dokonca sa snažil kúpiť miesto, s pôdou ktorého mala späť srdce, krv i dušu. Ak jej ostala aspoň štipka nádeje, ktorej by sa mohla chytiť, tak je to fakt, že sa mu Château Renard nepodarilo ukradnúť.

Elena objala grand-mère okolo pliec, aby ju utešila. „Ešte nie je neskoro. Som doma a môžeme to dať do poriadku. Nejakto tie peniaze získame.“

„Nechápeš to. Château Renard som predala.“

„Predala? To predsa nie je možné. Komu?“

„Mne,“ oznámil jej Jean-Paul, ktorý sa objavil vo dverách s fľašou vína a dvomi ďalšími pohármi.

Elena stála vonku medzi kmeňmi viniča a na pleciah jej jemne dopadali snehové vločky. Po tej kľiatbe mala pod kožou nezvyčajný pocit chladu, preto zostať vonku v zime bolo to posledné, čo potrebovala, ale nemala kam ísť. Ten *chlap* kúpil jediný domov, ktorý kedy mala. Dokonca sa nastáhoval do jej izby s výhľadom na východné pozemky. V hornom okne svietila lampička a vysmievala sa jej, zatiaľ čo ona sa triasla vonku v ukradnutom oblečení a nemala sa kam podieť. Zostala bez domova.

Naozaj bol prefíkaný. Po tom, ako zaplatil za grand-mère všetky dlhy, ju nechá v dome dožiť. Šikovne si to zariadil tak, aby všetko vlastnil on, no zároveň mohol ťažiť z jej slávneho mena a požehnaní. Smrteľníci. Aká porucha v ich opičom mozgu spôsobila, že nadobudli presvedčenie, že sú pánmi tvorstva?

Možno mala byť radšej ticho a nevykričať mu všetky tie urážky. No ako má začať odznova, keď prišla o dom, vinicu a úrodu? Na vinicu Renard prišla, keď mala päť rokov. Bola vínnou čarodejnicou Château Renard. S miestnou pôdou boli jedno telo, jedna duša. Ak sa na to viac nemôže spoľahnúť, ako sa jej podarí prinavrátiť si život, o ktorý ju pripravil Bastien?

Elena hľadela na dom zasľzenými očami. Nemohla sa vyrovnáť s myšlienkou, že vinicu kúpil ten imbecil a nechal zrieť víno v skazených sudoch. Necítil azda tú hubovitú pachuť v každom dúšku